

Előfizetési ár:

Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Félévre 3 frt — kr.

Felelős szerkesztő, kiadótulajdonos:

SZÁVAY GYULA.

Főmunkatárs:

GERŐ GYULA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Teleky-utca 20. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Az ibolya-csokor.

Tavaszi — a tél.

Bizony a tél!

Még akkor tavasz volt, még akkor annyi fehér hajszál sem volt fejemen, ahány fekete most van — ha ugyan van —; még akkor regényekből ismertem az életet, — most életből a regényeket; még akkor azért sóhajtottam fájdalmasan, hogy miért nem nyitják ki imádott Angelám ablakait, hogy megláthassam aranyos fejét, — most fájdalmas sóhajom oda céloz, hogy csukják be az Istenért azt az ablakot, hiszen újra megkinoz a csúszom; még akkor alig bírtam fékezni a fiatal tüzet, most alig győzők tüzelni kályhám alá, hogy felmelegedjem.

Még akkor fiatal voltam, most még öreg! Ki kell ezt mondani világosan!

Gyönyörű ibolyacsokor volt a szép Angela ablakában.

Naponta kilenczszor elmentem előtte, — már hét lépésről tőle gyűjtöttem a lélegzetet, hogy mellette elhaladva, egy mindennél is többen kifejező sóhajjal rengegsem meg az üvegtáblákat, vettem reá oly regényes pillantást, — amilyent csak akkor lehetett, mikor még nem volt divatos sem a fekete, sem az ablakból metszett szemüveg.

Este kinézett a szép Angela, arra mentem, sóhaj-táshoz való anyagot is elfeledtem gyűjteni a boldog meglepetésben, nézek, nézek epedve a csokorra, arról meg Angelára, ő — még akkor én is „ő” nek irtam — zava-

rodottan forgatja rózsakörmei közt, egyszer csak lehull a csokor, becsapódik az ablak, egyedül maradtam, a legboldogabb ifju a legdrágább zsákmánnyal a legszebb angyaltól — mert akkoriban még az angyal is szépségi fokozat alá esett.

Présbe került a csokor, aztán a szív-zsebbe, — mely annakelőtte szivar-zseb volt, — aztán az ifjuval együtt egy négyest táncolt végig Angelával, aztán az ifjuval és Angelával együtt a mama színe elé, aztán a mamával együtt a popa elé, aztán az oltár elé, aztán sok viszontagságba, aztán most a nagy nap emlékére ide, énelem; nézd csak Angelám, édes öregem, rá ismeresz-e még?

Igy van bizony!

Ugy kezdődik az élet, mint egy hosszú költemény; az eleje tüzes lyrai versfaj, pattog szépen, rövidke sorokban ötlet, gondolat, meg-megszakad, egyszer éles, aztán lágy, kitünök benne a rímek; a közepe az életnek már egy nyugodt elbeszélő költeményhez hasonlít a Homéroszi fajtából, nincs benne rím, nem akad, folyik nyugodtan széles mederben, egyszerű, de fűnséges; a vége már egészen próza, csak a kényelemre van tekintet, megvan a vázlat, de a kidolgozást fekete czeruzájával mindig áthuzza a halál.

Az öreg ember csak pipál, ott is több gyufát, mint dohánnyt fogyaszt, vagy, akit a felesége leszoktatott róla, mint például engem: hát ilyen gyalultatlan munkát faragsál.

Fekete Álarcz.

Egyes szám ára 12 krajcar.

*Márcziusról sígnak, búgnak,
Arról irnak cikket, verset,
Naptár mondja, hát elhiszszük,
Hogy e hó*is elközelgett.*

*Bizony, hogyha más jelekre
Néznénk, eszünkbe se jutna,
Hogy javában, közepében
Benn vagyunk a márcziusba'.*

*Más időkben már ilyenkor
Élt, lélegzett a természet, —
Most, valami súlyos álom
Zsibbasztja el az egészet.*

*Más időben márcziusban
A tavasznak szelletétül
Nemzeteknek szíve dobbant,
Most alélva feje szédül.*

*„Martiusnak idusát“, hajh,
Ki feledte volna még el!
Nagy Caesar a szabadságnak
Ott fizetett életével.*

*Emlékezzünk még egy másik
Márcziusnak idusára,
Mikor jogunk az önkényvel
Szállt élet-haláltusára!*

*Az ifjuság alkotá azt,
Élükön Petőfi állott,
„Talpra magyar!“ szolt a jelszó
S talpra keltett egy országot!*

*Minden, ami nemes és nagy,
Küzdött, vérzett, sikra lépe,
Mégis, mégis a tusának
Csak a halál lett a vége.*

*S most, hogy „márzenbier“rel élő
Márcziusi ifjuság van:
Lehetne-e bizni, hinni
A közel föltámadásban?!*

GARABONCIÁS DIÁK.

Garantírozott hírek.

⊙ **A győri jogakadémia** polgárai márczius 15-ikének évfordulóját nagy fényvel ülték meg. A sikerült ünnepélyen számos felköszöntő mondatott. Különösen sikerült volt egy, mely azon éhhetetlenekről szolt, kik nem tudnak ily ünnepet összeütni.

** **A viziszony**, e borzasztó betegség, Győr városában, — mint az alispánnak a belügyminiszterhez intézett jelentésében olvassuk, — megszűnt s a vízvezeték kérdése kedvező elintézt nyert.

* **Grévy**, a francia köztársaság elnöke, élénk fájdalomt fejezte ki a fölött, hogy hir szerint a „Hazánk“, mely őt mindig pártfogolta, megbukik.

× **A győri „Hazánk“ megbukásának** okául tévesen vélik többen azt, hogy előfizetői odahagyták, mert a „Hazánk“nak még mindig van 17 előfizetője, s ezek között két olvasója is! A szerencsétlenség oka abban rejlik, hogy a sajtosok kijelentették, miszerint ő a „H.“ papirosát nem használhatják, bár mázsaszámra 2 frt 12 kr, mivel megromlik a sajt benne. Ezentúl az „Orosházi Értesítő“ fog e célra szolgálni. A kiadótulajdonos azonban ennek daczára kiadja a lapot, mert ő tud még egy célt, melyre teljesen alkalmas. Vederemo.

♀ **Gorcsakoff halála**, mint halljuk, mérég folytán történt. A czár a vizsgálatot beszűntette, mert félt, hogy magas állásu egyéneket fog érinteni. Jobb lett volna, ha azon magas állásu egyéneket még m a g a s a b b r a helyezte volna, hol már nem érintheti őket semmi e földről, de lábuk sem a földet.

□ **A kapitányválasztás** megtörtént; Zechmeister lett megválasztva, Angyal és Szily elestek. Szily egyhangulag meg lett volna választva, egész addig csak róla beszéltek, míg a „Hazánk“ ajánlotta. Ez természetesen megbuktatta.

A vízvezetékről.

Vaskalapos Dénes Véleménye:

Mömmög egy Ujjítás! Pejig hogy ez káros,
Könnyen beláthatta szavamra a Város.
Mer, igaz hogy vagyon Ezröknek hasznára,
De négy Taligásnak lesz belőlle Kára! — Ugy!

A Grajsz Solomon ör:

A legislegtöbbet, thodod Sigalében,
A hülyyek veszítnek a vízvezetéken.
Eddig kaszárnyában khaptak vizet nálonk:
Mast khölön kell járni lányoknak othánok!

Knofelblüh Max oraság:

Vadjom én neugirig, hodj majd nem-e ártnak
A vizáradások a viz-akziáknak.
Ha majd emelkedik három győri folyam:
A börzén meg viszont esik az árfolyam.

Báró Firtli — félvalírol:

Egészen nagy váhos lesz máh ez a fészek,
A vízvezetékek tehvei is készek.
S máh neve is mondja e vízi tehkeknek,
Hogy ez egyszeh ezek füstbe nem mehetnek.

Ujházi Ede a nemzeti színház egyik főszlopa, a magyar színészet egyik kimagasló alakja. Sokoldalusága utóhéllenné teszi, és mégis csak egy oldala van, az: hogy páratlanul áll a maga nemében.

Majd úgy tűnik fel, mint fogatlan, galambösz diurnista; osztozunk a pró örömeiben és kesergünk kacagató bánatán; majd előttünk áll „Az őszi napsugár”ban, minden izma, minden mozdulata a nemességben döllyfős marquisi tünteti fel, de minden szava elárulja azért az embert, kinek szíve tévedhet, de esze meg nem botlik. — Azután ott exerciroztatja a bakáit, — oly élethíven, mintha egyenesen az „exercirplatzról” állították volna a színpadra, és úgy megkacagtat, hogy szegény bakáit sajnálni sem marad időnk. A „Rantzauk”ban ott lebeg a gyűlölséggel telt levegőben, mint a béke, az engesztelődés anygala; minden szava, minden tette szeretetet lehel. — Nem játssza, átérzi, átéli szerepeit, és arra kényszerít, hogy vele érezzünk.

Magasabb hatalmat gyakorol kedélyünk felett, mint magunk, megtagadjuk egyéniségünket, művészete fogva tart, lebilincsel, rabokká tesz!

Mi ez a művészet?

Virág, madár, lepke, vagy a természet mily szüleménye? Nem virág, mely virít és elhervad; nem lepke, madár, mely gyönyörködött és tova száll! Nem, nem az!

Egy csengő-bongó dal, a debreczeni rónán termett öserő, ünnemény, mint szülőföldjének délibábjá! — Egy dal, mely minden-

kit elbűvöl, mely a szívre lopózik, a szívet meggyújtja és lángolni hagyja az emlékezet lángjában, örökre — elfeledhetetlenül!

Bölcsőjénél három genius virrasztott: a humor, élez és satyra. Ezek tartották keresztviz alá, ezek bocsdották a világba, hogy mindhárman egyesülve, megtestesüljenek benne, és bejárják a világot! A mi világunk, fájdalom, a haza határánál végződik, de ő már átlépte e határt — mert a művészetnek nincs hazája, a művészet nem ismer határt!

Olyan magaslatra lépett, hova kevés halandó juthat, de ahonnan leszedülni nem lehet. Ur és paraszt, király és koldus egyaránt hódol neki; öntudatosan mosolyoghat saját bálványozóira, nincs előtte nagyság, mert a legnagyobb nagyság is csak mellette haladhat.

A legveszedelmesebb a dővégrehajtó; ha kirózza ránk a művészet a dőjét, executio nélkül is szívesen adózunk; nevének hallása forradalmat idéz elő a közönségben, mely ostromolni siet a pénztárt.

Veszedelmes ember; szeretjük, alig hogy megismertük, és midőn már ismerjük, féltünk, hogy megszökik tőlünk. Meg is szökött, itt is hagyott bennünket; ilyen ez a mi rendőrségünk, — sem mire sem terjed ki figyelme.

Ha mához egy évre kézre nem kerítik a szökevényt, velünk gyűlik meg a bajuk. Ezt a veszedelmes vendéget zár alatt kell tartani, zárjuk tehát addig is — emlékezetünkbe.

Causeur.

Gorcsakoff.

Ab nagy kancellárt elcsigázta

Ab munka, az idő,

Bádenba tért nyugodni s ottan

„Béghalt a cselszövő.”

Ab orosz-török vérfürdőknek

Abdiét ő ásta meg,

S ha él, bizonynyal ellenünk is

Szerzett vón' érdemet.

S hogy járt?! Fiai ételibe

Abéget kevertenek, —

Öt effolotti bosszúságban

Ab méreg ette meg.

Pschutt.

Határozat.

A czár koronázását rendező bizottság végre valahára elhatározta, hogy a koronázás napjának meghatározását ajánló bizottság határozatot fog hozni aziránt, hogy a határozat-határozás későbbre halasztatni határozottassék.

Tavaszkor.

Tavas minden dalnokának

Megszületik bús dala,

„Tavaszkor”-al van megrakva

Lapszerkesztő asztala.

Sok „Tavas” közt keresgélve

Talál sok zöld zengeményt,

Szerkesztői üzenettel

Semmisit meg sok reményt.

Papirkosár, rémes Moloch,

Fogadja be izibe:

A „Tavaszkor”-t nyomtatásban

Nem olvassa Gizike.

Kritikus Zengő.

A szépek között.

— Nők kritikája. —

G—s D—k: Nos, hölgyeim, mit szólnak Ujházi művészetéhez?

Hölgyek: Szép, szép, de...

G—s D—k: Befejezem én! Ugyebár: de nem ér semmit, hiszen mindig v é n e m b e r t játszik.

* * *

G—s D—k: És kinek ítélik a pálmát: Helvey Laurának vagy Ujházinak?

Hölgyek: Helvey Laurának, mindenesetre!

G—s D—k: Legyen szabad az indokot nekem elmondanom: — Mert Helvey harmincznégyyszer öltözött!

Így igen!

— The Khóbi, fogsz the az idén megülni márczius 15-ikéth?

— Wie haiszt? Én nem vadjom rebell, nekhem vannak állompapierek.

— Penigh toval megülthed.

— Én?

— No hát — a medjeházban?!

Czilinder a jogászoknak.

Mivelhogy sok panasz volt
Az ifjuságra már,
Hogy az semmit se tesz, csak
A sült galambra vár, —
Hát összegyülekeztek
Mint őszi madarak, —
S azóta a jogászok
Czilindert hordanak.

Okát — tilalom ellen —
Most én elárulom,
A többi hir, mi szárnyal,
Mind pusztá rágalec:
Haladni fölfelé már
Itt volt a pillanat, —
Azóta a jogászok
Czilindert hordanak.

Fura természetűek
E csalfa kalapok,
A tetőt emelik bár,
De nem az alapot.
Tehát azért magasabb
Nívón nem állanak, —
Mióta a jogászok
Czilindert hordanak.

CZILINDERES.

Tzompó Miháj és Tsörge Ádány hű nászok tanálkozásaji.

Miháj: No én tsak aszondom, assé tud ám mind tanusságot, akkit ho' ddoktornak hlnak.

Ádány: Mi eránt?

Miháj: Há nízze tsak, hogy ez a Zandris gyerök nyavalláskodott — nizi... nizi a dufla szömeivee a zórát, mömmög tapogattya a kkezejit, aszongya: tikhusba van. Assé igaz ám, mondok, mer iká a tikhus van übenne, akkit ho mmögzabát a múlt hétön. Így.

Pagát Pepi ultimói.

— Teringettét, már megint megállt az órád. Ugyan pajtás, mennyi van a tiédén?

— Csak 3 frt 50 krajczár.

Egy óra hatvan perczből áll. Ezt mutatja: ha becsapod, annyi vig perczet szerez. De ilyen hatvan perc után nincs megint órád.

Föl nem érem észszel, hogy theázhat valaki. Azért a csöpp rumért annyi vizet meginni!

Snasz firmák a mostani jogoncok. Nem lehetett volna őket márczius 15-én összecsofítani. Én áldoztam magam márczius 15-ike emlékének. 15 „márcziusi“t ittam.

MENNEK A SZINÉSZEK.

Elhagyjak már Tháliának
Győri kápolnaját, —
Gondoskodott a közönség
Könnyitni a valást.

Évkönyvüket bármint nézzük,
Akárhogy tipazzuk:
Árviz alatt volt nekik csak
Igazán felt házuk!

Kápszl.

Nem! nem!

— Nézze, János bátyám, azt a kis kutyát ott az emeleti ablakban, éppen hogy csak ki nem esik.

— Az ám szógám, pedig aszondom, ha az onnan lecsik, abból se lessz ám többet ember!

Párbeszéd.

Ur: — Melyik ló köhögött elébb, Jancsi?

Kocsis: — Én, tisztölöm ássan!

Csak a vér mossa le.

— Nem „vig beszély.“ —

A kisvárosiak nem lehetnek el legalább egy „ünnepelt szépség“ nélkül. Szükségük van rá, hogy itthon kritizálhassák s távol innen büszkélkedhessenek vele. Hanem mindezekből korántsem az következik, mintha talán itt olyan könnyű volna „ünnepelt szépség“nek lenni.

Itt, hol oly aránytalanul több a — leányos mama, (akik nem engednek jogaikból hajszálynit sem), mint a fővárosban. És mégis, maradjon bár probléma, ép a vidéki városok vannak kikiáltva szépségeikről.

Adel is egy ilyen ünnepelt szépség. Sőt szépségét egyedül a teremtésnek köszöni, nem pedig — mint Korpádyné asszonyom beszéli — annak, hogy Adelék a vidék valamennyi nagyhatalmasságát maguk köré gyűjtik; így az „Ébredjünk!“ főmunkatársát, aki nemcsak vezérczikkez és a szokvány-buzáról referál, hanem báli tudósítást is ír, melyekben a „bájdús harmatarczu“, „örökké vigmosolygó nefelejts“ jelzők igen igénytelen szerepet játszanak; továbbá a kis Németék Gazsi gyerekét, aki már tavaly is főrendező volt a jogászbálon, meg még egypár éhes jogászygyereket. Hol vannak még a kávéénikék; hol a huszártisztek, akikből csak ugy dől a csokor, mint bőgőből a huszas.

Ezek ütik is aztán a nagy dobót — Korpádyné

asszonyom szerint — Adel mellett. Istenitik ex officio. Tagadhatlan azonban, hogy a fent tisztelt asszonyság egy kicsit részrehajló. (Én Istenem, hisz neki is hét eladó lánya van!) — Beszédéből más egyéb nem is acceptálható, mint hogy Adel: csakugyan szép, és hogy körében naponta délezzeg ifjak, komoly gondolkozású férfiak és jóakaró öregek gyűltek össze. Mulatságos összeszólalkozások, ártatlan párbajhistóriák, pikáns történetkéek egymást válták a szép nő környezetében.

Ezekből a históriákból kaptam én ki egyet, amit nem is késem itt az örökkévalóságnak általadni.

Magam sem tudom voltaképpen, hogy a napnak mely szakában történt. De nem is olyan könnyű dolog ezt meghatározni. Mert mikor a nagyurak „jó éjt“ kívánnak, az a kézművesnek már „jó reggelt“, a földművesnek pedig már rég „jó napot.“

Denique a soiré végét járta Adeléknél. A jó öreg Boros óbester elbeszélte már vagy hetedszer hogy: miként történt Sadvánál; elpanaszolta a siralmas jelent és bizonykodék, hogy a jövőben hogyan hozzák majd haza az utolsó muszkát — spirituszban! Babérvirággy Elemér ur is már rég eldeklamálta legújabb szerzeményét: „Az összetörött két szivről“; a tisztos kóru Elvira nagysám is hasztalan „klemplerozott“ a zongorán — nem szólította volna fel senki, hogy az Istenért j á t s z é k már inkább valamit! — kezdtek gondolkodni a hazame-nésről.

Veöreöshadjmásky Max ör maximái.

Nem thodom elképzelni magannak, mikhép lehet az, hodj a viz-károsultak élnék száraz kenyéren.

Van valakhi, akhi védelmezi a palgárt és mesterembert mindenkhi előtt. Udj hívják hogy szenth háromságh. Osztán van meginth edj másik, akhi gyolázza mindenkhi előtt a palgármestert. Udj hívják, hodj szenthelen háromságh.

Khellene sok oljan ember, minth van ez a Bösze megh az Ujházy oraschág. Az első kenjeret ad a színésznek, Ujházy ör penigh csinálja uj házat.

Ilyen idő kedvez a krónikásoknak. A félhomály, a kiontott pezsgő, élénk emlékek a közelmultból csakhamar lyraivá formálják a prózai kebelt és haresává a potykát... Hallatszott is nemsokára egy félreeső saskból: — Igen, igen, egyikünknek halni kell. Ezt csak a vér mossa le!

A társaság zöme sietett a helyre, honnan ama vérszomjas hangok eredtek, megtudakolandó, hogy mi dolga itt a vérnek, emez „Universal-Mittel”nek, mely mindenről jó, mindent lemos.

Két uracs, névszerint Kibicz és Bibicz, abajgott a sarokban oly keményen, kísérve nem kis kaczagásától egypár hölgyikének.

A dolog így történt: Kibicz ur öltözés közben Bibicz ur hosszú télikabátját húzta fel, de csakhamar észrevevén tévedését, hirtelen levetette s visszatette azt, melynek a gyors levetés közben kifordultak ujjai. Bibicz ur ép ily gyöngyvirágos kedélyben meg magára ölté téli kabátját — azon kifordított állapotban. Ilyen kifordított bőrben megjelenni hölgyek előtt, nyilván nem szomorú látvány — különösen mikor a nagy nevetés miatt az illető urnem találja — kezét, hogy kiszabadíthatná magát átkozott helyzetéből. Ezt bizonyosan Kibicz tette. Kibicz be is vallotta. Nyilván szándékosan — gondolta hozzá Bibicz. Hát ezt csak a vér moshatja le. Meg is egyeztek hamarosan helyben, időben, ségédekben. Aztán mentek — — haza, aludni.

Beszélnék hodj Feleky is eljön. Hanem gandalan, hodj Feleky ör fogja kritikós helyzetben lenni, ha a khüzütség tapsolja és mondja: „fele ki!”

Elj jogász ödvözölte magáth nekem a kaféhausban, hodj elmegy Vorlesungra a Herr von Danay Ferencz órhoz. Fogom én az ojságh és mandam nekhi: Minek magának Danay Ferencz? Olvassa megh inkább itt a — dunai (con)ferencz!

Tüze viz.

- Kiállhatatlan ez a professor Gombás! mindjárt rászól az emberre, ha egy kicsit beszélget a padban.
- S aztán mivel hallgattat el?
- Hát kihiv felelni.

Szerelmi lantolás.

Voltak perczek, voltak órák,
Nekem is volt vig napom,
Oh, nem csak e fagyos mosoly
Játszott mindig ajkamon!

Örömöm, mely élet vette
Hogyha bánat rontott rám,
De most, ah most, — minden oda,
Sem vig perczem, sem óráim!

MÁK VIRÁG.

Másnap telkelt Kibicz ur és Bibicz ur, mondhatom sajátos állapotban. Mint mikor az embert halálra gyötri egy gondolat, mely nem tud eszébe jutni. Bibicz ur előtt ugy rémlett, mintha ő a mult éjjel kihivott volna valakit, de a világért sem volt képes visszaemlékezni, hogy voltaképpen kit. Elment a hávéházba, hogy itt talán találkozik egy jó ember, akiből kicsalhatja, hogy voltaképpen kinek kelljen levágnia a fülét. Végre rájött, hogy az nem lehet más, mint Babérvirághy Elemér. Igen, igen, persze hogy ez az. Köztudomásu, hogy azokban a nyavalyás verseiben az ő ideálját, Adelt isteniti az a „poéta bestialis”. Bizonyosan innen eredt az összeütközés. De legalább most leszámol vele. Bibicz ur nem is töprengett sokat, hanem készült az ő legkedvesebb barátjához — Kibiczhez, hogy felkerje ségédjeül. Alig tesz másfél lépést, jön Kibicz ur.

— Éppen hozzá készültem kedves barátom! — szolt Bibicz Kibiczhez nagy solemnitással. — Egy kérésem volna hozzád. Reménylem nem tagadod meg tőlem ségédkezésedet egy ügyben. Az ügy becsületbeli, mely halasztást nem tűr.

— Máskor igen szivesen, kedves barátom, — szolt Kibicz, — de mára magam is le vagyok foglalva.

— Te is? És kivel?

A társalgás hirtelen megszakadt. Bibicz vállát némán megérinté valaki és hátravonta: „Egy szóra.”

Eközben a magára hagyott Kibicz körültekintett s a kis Németek Gazsi gyerekét s egy ismerős huszártiszt barátját pillantotta meg. Hozzájuk sietett. Persze segédül kérte fel őket.

— De kérek, — szölt Gazsi, — egy ügyben csak nem lehetünk mindkét fél segédjei.

— Micsoda ügyről beszélsz?

— Hát ami közted és Bibicz közt felmerült.

— Megbomoltál?! — hüledezett Kibicz. — Hisz én Boros öbesterrel duellálok.

Itt is megszakadt a társalgás. Mindnyájan oda tekintettek, hol Bibicz ur beszélt azzal a másikkal.

— Hát már mindenki verekedni akar?! — kiabált Bibicz, — de már abból semmi sem lesz. Aki olyan amerikai vad szamar, hogy minden kicsiségért duellál, az fogjon magának sekundánst.

Csak nehezen sült ki a tévedés. Hisz tulajdonkép Bibicznek és Kibicznek kellene megverekedni! — Ha nem persze a már mult éjjel felkért segédek nem engedték őket megverekedni.

Méltó az örökkévalóságra az a salamoni indoklás is, hogy miért nem engedték. És pedig, pro primo: mert a tévedésből világosan kitűnik, hogy az estélyen egyikük sem volt — „odabaza“; pro secundo: mert a napnál világosabb, hogy Bibicz és Kibicz egyformán tökéletes gentleman. Kibicz azért, mert lett volna bátorsága csak egy vélt sértés miatt is a legkitünőbb vívót és lövőt: Boros öbester provokálni; Bibicz pedig azért, mert kész volt minden kicsiségért megverekedni, dacára hogy azon meggyőződésben van, hogy aki minden kicsiségért duellál — az amerikai vadszamar!

G—ö Gy—a.

Garabonciás látésöve.

(A színházból.)

Igazán eredeti darab ez a „Vörös sapka“. Van benne sok jó és sok új. Különösen ami nem látható, de amit a *színlap* hirdetett erősen, t. i. gyermekek, leányok, fiúk — mindkét nemből.

A kíváncsiság hibájával éppen nem lehet vádolni közönségünket. „A vörös sapka“ első előadásaira sokan nem voltak kíváncsiak.

A legújabb népszínmű-irodalom tárgyakat avat fel *tragedia-hüskökké*. Láttunk már „Ripacsos Pista dolmányját“, „Piros bugyellárist“, „A betyár kendőjét“, „A vörös sapkát“, „Milimári“ban a „szöllőye“, „Tót leány“ban az *orvosságos üveg* játzsza a fűszerepet. Maholnap a népszínműben csak *kellékek*, de nem *színészek* játszanak.

A „Hamupipőke“ üres ház előtt került színre, pedig Laczkó Aranka elég aranyos volt benne.

Rendőrségünk arról értesült, hogy városunkban a *panszlav agitatio* ütötte fel tanyáját; csak vak lárma volt, melyre „A tót leány“ sikerült és mindig látogatott előadása szolgáltatott okot.

Szerdán a Beödy-pár bucsu-jutalomjátékául „Az utolsó levél.“ Es alkalommal a győri közönség Beödyék érdemelt babérkoszorujába illesztette az *elismerés utolsó levelét*.

Csütörtökön „Budapest“ képzelte magát a nagy közönség. Ujházi ur páratlan művészetének köszönhetjük a kellemes csalódást.

Pénteken „Falu rossza“ és „A másoló.“ Ujházi remek eredeti alakjait aligha fogja valaki „másolhatni.“

Váljunk el!

— Bucus a színháztól. —

Még néhány nap, még néhány rövid óra, és színészeink *válopert* indítanak ellenünk; mi leszünk a *vesztesek*, vagy ők a *nyertesek*? ki tudná megmondani?

Mind-mind elmenni, és néhányan nem is térnek vissza körünkbe a közel jövőben.

A válasz küszöbén nem tagadhatjuk meg tőlük az elismerés babérjait; ha olykor-olykor szigorúak voltunk, ám nézzék el, néha azok iránt vagyunk legkegyetlenebbek, kiket legjobban szeretünk.

Az elismerés első és legnagyobb levele *Mándokyt* illeti; buzgó igazgató, ki feladatának magaslatán áll, ki meg tudott alkudni a körülményekkel, számot vetni a közönség izlésével. Mint *igazgató*, becsületére vált a *színészetnek*, mint *színész*, sok és nagy hasznot tett az *igazgatónak*. Kitünő ujdonságokkal élénkítette a műsort, de a *legkitünőbb ujdonság*, melylyel megismertett, mégis — *Abonyiné* volt. Tért ad most testvéreinek — a pacsirtáknak, és ha azok majd elnémulnak, újra felharsognak az ő kedves dalai.

Második a sorban az élénk kedélyű Aranka, ki olyan mint a szívárvány: akkor is *mosolyog*, ha szép szeméből *könyek* permeteznek.

Melléjük sorakozik *Várad*i, torkában a hatalmas baritonnal; a fürgé *Bérczi* és fanyar *Fenyéri* kerekítették ki az ujdonságok csinos koszoruját.

Rég megszokott kedveltjeink közül viszontlátjuk majd — az igazgatón kívül — a meg nem unható *Follinusékat*, *Mikó*t, *Abonyinét*, *Laczkó Arankát*, *Bérczit*, *Erlinger Ilonót*. Hosszabb bucsut vesznek tőlünk a derék *Beödy-pár*, *Oláhék*, *Tatay Jenny*, *Dezséri* és a kedves kis *Kovács Ilka*. Az ikrek megválnak egymástól, az egyik megy szebb hazát keresni; kísérje szerencsekívánatunk.

Legördül a függöny, legördül nemsokára: megjönnek a tavasz madarai, hogy elkergessék a tél maraít.

Isten veletek!

Tegyük le a látésövet! Esőre áll az idő.

Clio.

Don Gitárró Jannó

tavaszi beköszöntője.

Il tavasszó iam itt leszen
Don Gitárró aussí készen
Faire grandosz promenadosz
Pöngetendesz il gitárosz.

Ecce szinte kutyukádó
Qui vocatur Szafaládó,
Ketten cantant un quartette
Canis mater teremtette!

Don Gitárró cantat primo
Secundo cum gitaríno,
Harmoniam meg nem rontó
Kutyú bassprim s bassecondó:

„Dulcse Julcse! oh tekints le,
Csuppanátosz csókot hints le
Ime itt téged imádó
Gitárró et Szafaládó!”

Dulcse Julcse il papája
Il korbácscsal markájába,
Ment ki ubi állt Gitárró
Cum kutyúka kornyikáló.

Bezzeg erat magna fúga,
Quam in osztrák háborúba,
Don Gitárró búsultába
Componavit egy balláda:

„Ach, szerettem dulcsem Julcsem,
Táti néked szíved nincsen,
Őrzöd illam rabbilincsen
Ut nihil rá ne tekintsen.

Mais je prendrai mon gitárom,
Kebelemre oda zárom,
Karom feléje kitárom,
Et cantans ablaknál várom
Si mennydörgös istennyila,
Belém üt is tizenhárom!”

Sagte. Und megcselekedte,
Fuit ablaknál omni este,
Donec táti haragjába
Gitárt Gitárróhoz vága,
Ez beteg lett, az repedt lett,
Mindakettő megfeneklett.

Azóta hü Szafaládó
Vonyit solo szerenádó.

Előfizetési felhívások.

„Radnai Hirnök.”

Társadalmi hetilap.

„...Mi nem riadunk vissza semmi áldozattól, lapunk a legjelesebb erőktől hoz dolgozatokat, rendes munkatársaink: Babos Gyuritza ur (II-dik gimnázista) s még számosan! Mi minden áldozatot meghozunk!”

„Piripócsi Bakter.”

Politikai s társadalmi hetilap.

„.....Álláspontunk ismeretes a t. közönség előtt, elveinket fenntartjuk; mi nem helyeselhetjük a tuniszi beavatkozást, Oroszország keleti politikáját.”

„Hazánk.”

Tücsök-bogár-vegyes tartalmu ujság.

„...Osztom t. kollegáim nézetét s azonfelül igérek mindent, még azt is, hogy fertály közepén nem adom be a kulcsot. Mi nem személyeskedünk, csak marjuk a más sarkát. Mi képezzük a teljes szent-háromságot. Én, Furóri Dóri, vagyok a fő, én képviselem a tisztességet! Belém ojtott Vadalma Pesta a tudományt! Az öreg a harmadik fertály, ő tiszteletes módon el van látva mindkettőből. Kérem ne nevéssenek; ez nem szatíra! Mi vagyunk a honfiak (á 5 frt), kívülünk mindenki gazember! Abeczúg Kossuth! Abeczúg mindenki! Éljük!”

„Győri Közlöny.”

Vegyes tartalmatlan lap.

„...Rózsabokorban jöttem a világra. Igerjük hogy ébren leszünk. Tessék előfizetni. Jó éjszakát.”

„Garabonciás.”

Lehazánk gazemberezett rossz élczlap.

„Előlem már mindent eligértek, én hát ígértem helyett majd a dok valamit. Kérek cserébe egy kis papirosra valót.”

Szózat a néphez!

Nagyon tisztelt nép!
Tekintetes nagyközönség!
Kedvelt hiveim!

Örömnepet ülünk,
egy nevezetes napnak
ötödik fordulóját. Em-
lékezzetek vissza azon
sivár időre, mely öt
negyedévvél ezelőtt
volt! Uton-utfélen ko-
mor arcok, háborus
kilátások, rosz termés,
stb. stb., még elszám-
lálni sem jó!

Ekkor egy derüs
hajnalon rózsaszínü pa-
pirosra nyomva meny-
nyei vigaszként e sza-
vakat olvasatok:

„Felhívás előfizetésre!”

„megjelenik a Garabonciás.” Meg is jelent s minden
megváltozott, mert mindent megváltoztatott!

E dicső emlékü napnak ötödik negyedéves fordulóján
nem szerezhethénk nektek nagyobb örömet, mint hogy
ujra kiírjuk ama szavakat:

„Felhívás előfizetésre!”

a „Garabonciás” hatodik negyedévi
folyama kezdődik!

Igazi hatodik nagyhatalom!

Egyszersmind, mivel ilyenkor ajándékot szokás adni,
kedves közönségünknek itt hozzuk a vizvezeték léte-
sülésének biztos hírét, fogott rajta a sok mosdatás,
annyi viczcznek végeredménye tehát — viz.

Igyatok ebből mindannyian s jertek előfizetni!

Boldog örömmel vár benneteket, Teleky-utca 20. sz.
1883. márczius havában.

GARABONCIÁS DIÁK s. k.

Előfizetési feltételek helyben vagy vidékre:
Negyedévre 1 frt 50 kr. — Félévre 3 frt.

Műfordítás.

— Zsidóból magyarra. —

Ubi bene, ibi patria: Hazádnak rendületlenül
légy hive ó magyar.

Zsurnalisztika.

I.

A bolondgombák hetenkint kétszer trágyázott
termőföldjéből,

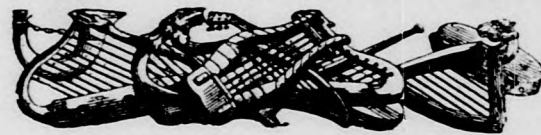
a „Hazánk”ból, márcz. 17.

Stylus à la Targonczás Matyi: „Mintha csak minél
érzékenyebbé kívánták volna tenni a bucsuzást, Beődy ur és kedves
neje játékkuk eklatans (!) bravourjával (!!) oly rokon-
szenvesek voltak, hogy valóban szép és nagy
tehetséget (?) veszíteni érezte (?) távozásukban
a közönség (!!!?)“ (Estyán! Ne engedd hogy a környezet téged
is megbutilson!)

II.

FÜZFALOMBOK.

Válogatott hangszerészek, hegedősök, kerepelők, trombitások, pikulások,
lantások és különféle fűzfajüttynökök műveiből válogatva.

„Zalai Tanügy.” Szerk.: Bátorfi Lajos.

Az utolsó Zrinyi.

— Költői beszély. —

BÁTORFITÓL.

— Második ének. —

Vannak korszakok általában, melyhez a költő
Félve tekint, mert hogyha híven rajzolja hibáit,
Bünbeesik, s a tömeg tapsolva ujong örömeben.
S jobbnak véli ha hallgat, mert hallgatni arany, bár
Fáj keblében a szív. Mindegy neki fájdalomérzet
Osztláyrése a lét adományából nagy adagban. —
Igy e jelen történet korszaka érzületét is
Elhallgatjuk erővel: festeni nem szabad úgy sem
És szorosán fölvetett tárgyunk köre fogja igénybe
Venni tehetségünk korlátolt gyenge mivoltját.
Ép azon egy napon érte Murányt Weselényi Ferenczné
El, mikor indultak Trencsénből a bajnokok erre
Szinte Murányra, hogy itt is gyűrűt váltsanak úgy, mint
Trencsénben Rákóczy a Zrinyi dicső Ilonával.
Fény és pompa Murányon, szinte vakitva hatott szét
Mindent megtett, mit csak elérni kigondola Széchy
Mária, kedves lányának gyönyör és öröme.
Nem csoda, hisz szerető anya volt s örvende a frigynek.
Gyakran már ajakán rebegett megmondani mindezt
Annának. Nem, hallgata, mert meglepni kívánta
Férje az eszményképével s természeti hüvel.

(Elhallgass dalnok! Hogy az ördög hordja pokolba
Sánta „tehetséged korlátolt gyenge mivoltját!”)

Szerkesztői levélhordó
társúke miatt jövőre szorult.

A vasuti étteremben
egy új

selyem-esernyő

lila béléssel,

elveszett.

Aki véletlenül magával vitte;
sziveskedjék e lapok kiadó-
hivatalába juttatni.

(Teleky-utca 20 dik szám.)

Hirdetések

a

GARABONCIÁS

részére felvételnek

a kiadóhivatalban:

Teleky-utca 20. sz. a.

Győrvárosi határban

egy 17 és egy 10 mérős
kitünő minőségű
szántóföld
eladó.

Bővebb felvilágosítás szereshető

t. Bakhy István

ügyvéd urnál.

Az ipar csodája.

A bukott „nagy Anglo Brittaniazüst-gyár“ tömeggond-
noksága az összes árukat eladja a becsáron 75 perczenttel
alább. Az összeg beküldése, vagy 16 márka vagy 8 frt 75
krnyi o. é. utánvét mellett, kapható egy finom valódi Anglo-
Brittaniazüst evő- és dessert-készlet (melynek ára eddig 60
frt volt) s e mellett minden megrendelő kap egy írásbeli jót-
állást a készletek tíz évig fehéren maradása iránt.

- 6 evőkés kitünő aczélpengével,
- 6 valódi anglo-brit. ezüstvilla 1 drbból,
- 6 erős anglo-brit. ezüst-evőkanál,
- 6 finom anglo-brit. ezüst kávéskanál,
- 1 nehéz anglo-brit. ezüst levesmerő,
- 1 erős anglo-brit. ezüst tejsmerő,
- 6 ezélszerű anglo-brit. ezüst késtartó,
- 6 db dessertkés aczélpengével,
- 6 nehéz anglo-brit. ezüst dessertkanál,
- 6 nehéz anglo brit. ezüst dessertvilla 1 dbból,
- 6 igen finom cisel kinaló-tálca,
- 1 theaszűrő, legfinomabb minőségű,
- 1 só-, bors- és fogpiszkáló-tartó,
- 2 pompás salon asztali gyertyatartó. 60 db.

**Annak bizonyítékául, hogy hirdetésem nem
széhhámosságon alapszik, nyilvánosan kötelezem
magamat, hogy a nem tetsző árukat minden szó
nélkül visszaveszem.**

Guttman L.,

Bécs, II. Darwin-utca 2. sz.,

az anglo-brittaniazüst-gyár főraktára.

Vasüzlet-megnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű kö-
zönség becses tudomására hozni,
hogy

Győrött,

fehérvári-utca 26. sz.

Fischer-féle házban

**vas-, érczmű-
és szerszám-kereskedést**

nyitottam.

A nagyérdemű közönség becses
pártfogásáért esedezve, vagyok tiszte-
lettel

VENINGER ANTAL.

! Sürgöny !

az Ernst-féle kalapraktárból.

Mely által alulírott batorodik a n. é. közönség tudomására juttatni, hogy raktára a tavaszi
idénynek megfelelőleg mindenféle **újabb divatu kalapokkal** felszereltetett és hogy ezeket a
t. cz. közönségnek a legjutányosabb áron fogja kiszolgáltatni.

Különösen figyelmezteti a **Habig és Pless** cs. k. udvari szállítók gyártmányaira, úgy mint a
csak nála megszerezhető **1 frt 90 krajzáros kalapokra**, melyek ép úgy mint a fino-
mabbak, minden formában és színben kaphatók.

A n. é. közönség minél számosabb látogatását kérve, maradok kiváló tisztelettel

Ernst F.

Kazinczy-utca, Weiss-féle házban.

Bámulatos olcsó!

Uri, női és gyermekcipők a legszebb és legnagyobb választékban kaphatók egyedül csak

Brandstein B.

cipőgyári raktárában.
Győrött, Kazinczy-utcában.

Nőknek:

Legfinomabb everlasting comodecipő, nagy elegant csokorral	2.30
Topánok sagrin v. zergebőrből dupla talp, lakkhegygyel	4.—
Topánok legfinom. everlastingból 6'' magas, lakkhegygyel	3.80
Regatta-topánok legfinomabb salonlakkból, kötni	4.—
Legelegánsal b spanglis topánok lakkbőrből	4.50
Regatta-topánok bőrből v. brünnelből, kötni	3.50
Topánok everlastingból, lakkhegygyel és dupla talppal	4.—

Hölgyek számára cipők 4 frttől 7 frtig kaphatók.

Uraknak:

Legfinomabb topánok borjubőrből, erős dupla talppal	5.50
Legfin. francia borjukid-keztüdbőr, lakkhegygyel v. anélkül	6.—
Regatta-topánok sagrinbőrből, füzésre v. cuggal	5.50
Továbbá mindennemű leány-, fiu- és gyermekcipők	1 frt 50 krtól 3 frt 50 krig.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek. Az áru jó minőségéről kezességet elvállal.

Kránert Adolf

műsztergályos

Győrött, belváros, Kazinczy-utca 3-ik szám.

Ajánlja a már régelismert, saját készítményű

dohányzó-szereit

különféle fákból, u. m.: **szilva, boróka, ében és puszpáng** fából, **török és badeni meggy, nád és jaszmin** csibukszárazakat. Nemkülönb. dús választékban kaphatók finom és valódi

tajtpipák és szivarszipkák

ugy borostyánkővek. — Készít tekéző-golyókat lignum sanctumból s tekéző-babokat száraz gyertyánfából a legméltányosabb áron.

Elegáns és divatos **séta- és dohányzó-botok** különféle fákból, **dohány-, szivar- és szivarka-tárcák, gyufatartók, inggombok, sakk, ácmínó** a legnagyobb választékban. **Elvállal** szakmájába vágó mindennemű **tajt-, borostyán-, elefántcsont-munkákat**, raktárt tart valódi **selmeci pipákból.**

Vidéki megrendelések gyorsan, pontosan és jutányosan eszközöltetnek.

Üzleti jelentés.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy kész uri és női fehérnemű-üzletemet (belváros, Kazinczy-utca, volt Lamberger-féle üzlethelyiségben) a közelgő tavaszi és nyári évadra a legdivatosabb

bel- és külföldi ruhaszövetekkel

bővittem.

Különösen felhívom a n. é. közönség becses figyelmét a tavaszi időnyre érkezett legjobb minőségű és jutányos áron kapható következő dús választékú szövetekre:

Beige, minden szín. 60—110 cm. szél.	45 krtól 1 frt 20 krig.	Serge diagonal 120 cmtr. széles	1.10 krtól 2 frt 20 krig.
Cachemirok, színesek 60—110 " " "	48 " 1 " 40 "	Rips és Nidl-rips	25 " — " 80 "
" fekete 110 " " "	75 " 3 " 50 "	Mohair-szövetek	25 " — " 45 "
Serge diagonal 60—110 " " "	40 " — " 75 "	Csikos szövetek, legujabb divatuak	25 " 1 " 10 "

Ezenkívül **szintartó mosókelmék** a hozzátartozó kedvelt díszítésekkel, nagy választékban.

Minden színű selyemszövet, pelüche, bársony és paszománt; csipkék és betétek; selyem- és bársony-szalagok; himzett szélek és betétek; butorszövetek; ágy- és asztalterítők; futó- és ágyszőnyegek; függönyök; piqué és zsinórozott velor; cachemir takarók.

Dús vászonraktar elsőrangú gyaraktól.

D ús választék kész női fehérneműekben.

" " " " legujabb divatu felöltőkben.

Dús választék kész uri fehérneműekben.

" " " " női és uri nyakkendőknél.

Eső- és napernyők legujabb divat szerint.

Midőn üzletemet a n. é. közönség becses pártfogásába ajánlom, maradtam mély tisztelettel

ARMUTH SAMU.

Minták kívánatra ingyen és bérmentve küldetnek. — Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.